

Column

■ Rob Buiter

ROB BUITER IS FREELANCE WETENSCHAPSJOURNALIST EN
MAAKT NATUURREPORTAGES VOOR ONDER ANDERE
VROEGE VOGELS EN TROUW.

Winterkoning

Het is nooit leuk om vrouw en kinderen te moeten teleurstellen. Op een mooie herfst-dag stonden we met z'n vieren in de duinen ons als een soort stokstaartjes aan de ochtendzon te laven. Wie ooit in Artis of Afrika heeft gezien hoe die beestjes in de vroege ochtend met hun blote buikjes naar het oosten gedraaid de eerste zonnestralen opvangen, heeft nu een beeld. Wat het voor eerdergenoemde vrouw en kinderen extra leuk maakte was het luide gezang van een flink koor van zangvogels, waaronder (onder heel veel andere) Merels en... een Noordse Nachtegaal! Groot was dan ook de teleurstelling toen ik ze moest vertellen dat dit de geluiden waren uit de speakers van de vogelrings op de ringbaan, toch een behoorlijk eind verderop.

Het gebruik van - harde! - geluiden om daarmee trekvogels naar de klaarstaande mistnetten te lokken is niet onomstreden. Zelfs op het Vogeltrekstation in Wageningen gaan stemmen op om het ongericht ringen van

trekvoegls aan banden te leggen en alleen nog onder de vlag van gecoördineerde projecten zoals 'CES' te vangen. Hoe je het ook wendt of keert: je doet vogels toch enige stress en ongemak aan door ze te vangen en te ringen. Dan kun je maar beter zorgen dat de kans op wetenschappelijke opbrengst maximaal is.

Aan de andere kant kan ik mij heel goed voorstellen dat de jongere generatie vogelaars makkelijker enthousiast te krijgen is voor het ringwerk, wanneer daar af en toe ook leuke zeldzaamheden bij worden gevangen. De wetenschappelijke opbrengst lift dan hopelijk vanzelf mee op het spektakel. Toch klinkt dat gezang van al die elektronische vogels in het najaar, in een wijde straal rond de ringbanen, enigszins misplaatst. Zeker wanneer je een eind verderop de vele Scandinavische en West-Europese Roodborsten hoort die hun winterse territorium afbakenen. Die Roodborsten, dat zijn voor mij échte winterkoningen. De piepkleine Winterkoningen zijn bepaald geen liefhebbers van de winter, zoals de IJsvogels ook niet van ijs houden. In een strenge winter leggen vele het loodje. Zeker, Roodborsten zullen ook niet vrolijk worden van een dikke laag sneeuw, maar de mannen én vrouwen die al zingend een eigen voedselplekje afbakenen, geven de winter wel extra glans. En met een beetje geduld komen daar binnen de kortste keren weer verschillende mezen en vanaf januari ook weer zingende Grote Lijsters bij. Voor wie vogels kijkt met de oren, valt er bijna altijd wel wat te genieten.

ROOBBORST

Foto's: René van Rossum